Kaat De Kock

# Weerstand

Clavis
YOUNG ADULT

WEERSTAND

Andere boeken van Kaat De Kock bij Clavis

*Wie denk je wel dat je bent?*
*Dromenvanger*
*Niets om het lijf*
*Chemie*
*Sterker dan jij*
*Selfie*

Kaat De Kock
Weerstand
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: einde van de wereld, extremisme, vluchtelingen
NUR 285
ISBN 978 90 448 4243 2
D/2021/4124/116
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.kaatdekock.be

Kaat De Kock

# Weerstand

Clavis

Die dag moesten we de pil innemen die ons zou redden.
Ik twijfelde heel lang.

# Deel 1

# 1

Je gelooft gewoon niet dat het echt is. Het ís ook niet te geloven. In een boek of een film, ja, maar in het echt? *No way*.

We zaten op school toen we het hoorden.

Dat maakte het beter, want we waren bij onze vrienden en we hadden elkaar, de mensen bij wie we altijd terechtkunnen als er iets is. Meestal is dat iets als een gebroken hart of slechte resultaten of ruzie met je moeder. Dat lijkt op dat moment het einde van de wereld. O ironie!

Dat maakte het ook erger, want natuurlijk wil je op dat moment bij je ouders zijn, bij je broers en zussen. Op sommige momenten zijn je vrienden gewoon niet genoeg, hoe vaak je ook beweert dat zij je wél begrijpen en dus je echte familie zijn. Als het erop aankomt, wil je toch gewoon je mama. Of je papa. Of allebei, om je te vertellen dat alles goed komt. In plaats daarvan fok je elkaar op en maak je elkaar nog banger. Want de verhalen worden alsmaar grootser en erger, tot je niet meer weet wat echt is en wat verzonnen.

De directeur stuurde ons allemaal naar huis, want we moesten bij onze familie zijn, zolang het nog kon. We namen afscheid, met knuffels en tranen, want we wisten niet wanneer we elkaar zouden terugzien.

Óf we elkaar nog zouden terugzien.

Het was vreselijk.

En tegelijk genoot ik diep vanbinnen stiekem ook een beetje van het drama. Van het historische van dit moment. Wat stom

is, natuurlijk, want wat heb je eraan om een historisch moment mee te maken als er na jou niemand meer komt aan wie je erover kunt vertellen? Toen drong het ook nog niet tot me door.

Nu wel.

Echt wel.

## 2

Onderweg naar huis was de hel al losgebroken. Mensen liepen, fietsten en reden door elkaar heen, sommigen huilend, anderen gillend, maar de meesten gewoon in shock. Ik zag auto's tegen fietsers botsen, fietsers tegen voetgangers, voetgangers tegen vuilnisbakken. Sommigen zouden het einde van het einde niet eens meemaken, het begin van het einde volstond. En misschien waren zij wel de gelukkigen.

Toen ik thuiskwam, waren mijn ouders er nog niet. Hadden ze het nieuws wel al gehoord? Ik nam m'n telefoon en probeerde hen te bellen, maar er gebeurde niets. Later zou ik ontdekken dat het netwerk overbelast was, wat natuurlijk logisch was. Iedereen wilde zijn familie en vrienden bellen, hoewel het nog te vroeg was voor afscheid. Of misschien wilden ze gewoon nog zo lang en zo veel mogelijk contact hebben met hun geliefden. Op m'n slechtste momenten kon ik me afvragen waarom. Niemand zou het onthouden, wat maakte het dan nog uit?

Ik hing doelloos rond in de keuken, want wat doe je als de wereld zal vergaan? Eten? Tv-kijken? Naar een pretpark gaan? Alles leek te klein, te onbelangrijk.

Ik schreef een briefje voor mijn ouders, dat ik thuis was geweest en over een uurtje zou komen kijken of ze er al waren. Daarna liep ik weer naar buiten.

Wat ik zag, was deprimerend: lagereschoolkinderen die hun ouders huilend in de armen vielen, wetend dat ze binnenkort in diezelfde armen zouden sterven, als ze al het geluk hadden om samen te sterven; mensen die hun auto op straat hadden achtergelaten omdat ze niet meer in staat waren om te rijden of omdat ze tot staan gebracht waren door een lantaarnpaal. Ik zag iemand met een bebloed hoofd verdwaasd rondlopen, en niemand die hem vroeg of hij oké was. Want natuurlijk was hij niet oké. Niemand was oké. Zelfs als hij zwaargewond was, zou niemand naar hem omkijken, want we gingen er allemaal aan.

Maar ik zag ook koppeltjes die elkaar kusten met ongeziene passie en gulzigheid, alsof ze het leven vierden, alsof ze de wereld konden redden door te kussen. Ik zal twee oude dames naast elkaar op een bank zitten, hand in hand, glimlachend. Ik fantaseerde dat ze al hun hele leven verliefd waren op elkaar en dat nu pas durfden te tonen aan de wereld. Met zulke verhalen in mijn hoofd probeerde ik zin te geven aan wat er gebeurde, probeerde ik er toch iets goeds uit te halen. Want misschien waren deze laatste dagen voor hen veel waardevoller dan alle dagen daarvoor.

'Sarah!'

Ik draai me om. Mijn hart maakt een sprongetje. Een paar seconden lang ben ik vergeten wat er aan de hand is.

Daar staat hij. Daniel. De jongen op wie ik al m'n hele leven verliefd ben.

Nou ja, dat is niet helemaal waar. In de kleuterklas was hij dat

rotjong dat me van de schommel duwde of op de glijbaan meteen achter me aan kwam, zodat hij me met zijn benen in mijn rug naar beneden duwde om vervolgens boven op me te landen. Nee, het was geen grote liefde toen.

Maar vanaf de lagere school begonnen we samen te spelen, ook in de vakanties omdat we in dezelfde buurt woonden. Toen we samen onze eerste boomhut bouwden en er een nachtje in mochten slapen van onze ouders, wist ik: naast deze jongen wil ik voor de rest van m'n leven slapen. En dat denk ik nog steeds.

Hij heeft z'n kat in z'n armen.

'Arme Poeh', zegt hij.

Dat vind ik een gekke reactie. Daniel heeft twee ouders en toch denkt hij aan z'n kat. Dat beest slaapt al bij hem in bed van toen hij klein was, maar toch. Ik veronderstel dat wat er gebeurt zo moeilijk te vatten is dat het niet echt mogelijk is om er normaal op te reageren.

'Poeh kent tenminste geen doodsangst', zeg ik en ik aai de dikke kater over zijn pels. Die is zacht en blinkend, alsof hij is ingesmeerd met olie. Ik wou dat katten mijn haar schoon zouden likken, dan zou het misschien eindelijk ook eens blinken.

Poeh is trouwens niet genoemd naar de beroemde beer, maar heet zo omdat Daniel de s nog niet kon uitspreken toen hij hem kreeg.

'Nee, maar ik kan het hem ook niet uitleggen', zegt Daniel.

'Het is over voor hij beseft dat er iets aan de hand is', zeg ik. 'Hij heeft geluk.'

'Ik wil niet dood.'

'Nee, maar je wilt dan ook niet meer leven. Iedereen gaat dood en de planeet wordt onbewoonbaar.'

‘Dat zou het makkelijker moeten maken, maar dat is het niet. Waarom hebben we al onze tijd op die fucking schoolbanken verdaan? We hadden moeten reizen, gek doen, drinken en vrijen.’

Ik durf hem niet aan te kijken na die woorden.

We hadden inderdaad moeten vrijen. Maar dan met elkaar. Ik heb het nog nooit gedaan, want ik wil niemand anders dan hem, maar ik weet niet of hij het ooit al gedaan heeft. Vroeger vertelde hij nog over z’n vriendinnetjes, maar daar is hij al een tijdje mee gestopt. Waarschijnlijk dacht hij dat het onderwerp me verveelde omdat ik telkens dichtklapte en niet reageerde. Uiteraard kon ik het gewoon niet aan om hem te horen praten over andere meisjes. Ik wilde niet horen hoe zenuwachtig hij was omdat hij een date had of hem helpen beslissen welk hemd hij moest aandoen. (De enige keer dat ik dat wél deed, raadde ik hem een hemd aan waarmee hij afschuwelijk stond. Bovendien: een hemd? Hij draagt nooit hemden! Waarom zou hij ook, hij staat veel beter met een T-shirt.) Ik wilde niet denken aan zijn lippen op de lippen van een ander meisje, of zijn vingers die de hare zoeken in een donkere cinema.

Maar dat is nu allemaal voorbij.

Alles is nu voorbij.

*Zeg nu verdomme toch gewoon dat je verliefd op hem bent*, zeg ik tegen mezelf. Maar er komt niets uit mijn mond. Wil ik het risico lopen, nu ik niets meer te verliezen heb? Of wil ik niet sterven zonder hoop dat hij ook iets voor me voelt?

‘Heb jij ooit …’ begin ik, maar dan zwijg ik.

‘Heb ik ooit wat?’ vraagt hij. Hij klinkt afwezig, alsof hij met zijn gedachten al ver weg is, bij al die andere meisjes en alle avonturen die hij had moeten beleven. Hij mag me graag, dat weet

ik zeker, ik ben z'n beste vriend. Maar ik ben niet het meisje van wie hij wakker ligt, van wie hij droomt, met wie hij z'n toekomst ziet. Ik ben er gewoon. Hier en nu. Net als Poeh. Of z'n ouders. Iemand die later een mooie herinnering zou worden, als hij zich heeft losgemaakt van zijn kindertijd en aan zijn echte leven begonnen is. Misschien moet ik blij zijn dat ik dat niet meer hoef mee te maken. Dat ik kan sterven als een belangrijk persoon in z'n leven.

Zielig, hè?

Ik weet het.

Mensen die de liefde mooi noemen, ik begrijp ze niet.

'Laat maar,' zeg ik, 'het doet er niet meer toe. Ik ga eens kijken of mijn ouders al thuis zijn.'

Ik wil hem een knuffel geven, maar dat doen we nooit, een knuffel geven, dus snapt hij niet wat ik wil doen en gaat hij achteruit terwijl ik naar hem toe stap. Het wordt een onhandige mengeling van een schouderklopje en een halve kus op de wang.

'Zie ik je nog?'

'Hangt ervan af', zeg ik. 'Als de berekeningen kloppen …'

Ik snap niet waarom ik niet huil.

## 3

Mama springt in mijn armen alsof ze me al jaren niet meer heeft gezien. Ze huilt en ik merk dat ik jaloers ben. Het is gezond om je gevoelens te uiten. Daar staat dan weer tegenover dat mijn geestelijke gezondheid er eigenlijk niet meer toe doet en dat ik mijn

laatste dagen op deze wereld echt niet ga verpesten met piekeren over hoe ik me al dan niet moet voelen. Integendeel, eindelijk kan ik alles loslaten: school, mijn rapport waarvan ik weet dat het, voor het eerst in m'n leven, slecht zou zijn, wat ik nu weer moet kopen voor mijn vriendin Jega (ze is nooit tevreden met wat ik haar geef en laat dat merken ook), dat ik de laatste maanden een paar kilo ben bijgekomen of dat ik m'n oma te weinig bezoek.

Papa geeft me een korte, stevige knuffel. Hij is ook niet zo goed in zijn emoties tonen en hoewel we daardoor net meer op elkaar lijken dan mama en ik, maakt dat het tussen ons soms awkward. We praten nooit echt over dingen die ertoe doen, het blijft altijd een beetje oppervlakkig, maar ik weet niet hoe ik daar iets aan kan veranderen. Kijk, nog eentje voor op m'n lijstje van Dingen Waarover Ik Nooit Meer Hoef Te Piekeren.

'Wat gaan we doen?' vraagt mama huilend.

'Wat kunnen we doen?' vraag ik.

'Ik wil niet zonder jou', zegt ze.

'Je kunt het ook anders bekijken: nu zijn we voor altijd samen', zeg ik.

'Hoe ben jij zo wijs en volwassen geworden?'

'Wel, ik heb het niet van jullie', grap ik.

Mama probeert te lachen, maar snikt tegelijk en dat vormt samen niet alleen een heel gek geluid, maar ook een heleboel snot. Ik ga naar de keuken, scheur een stuk keukenpapier van de rol en geef het haar. Ze kijkt me dankbaar aan, alsof ik haar een diamanten ring heb gegeven.

'Ik weet gewoon niet wat ik moet denken, wat ik moet voelen', zegt mama. 'Het is te groots, te overweldigend. Het is een nachtmerrie. Zulke dingen gebeuren niet, niet in het echt.'

‘Ook niet in een film, daarin zou er een of andere sexy held onderweg zijn om ons te redden en daar op het laatste moment ook in slagen.’

‘Misschien gaat dat nog gebeuren’, zegt papa.

‘Ze zouden nooit zo veel paniek veroorzaken als ze het niet zeker wisten’, zegt mama. ‘Mensen gaan nu al dood op straat door de chaos en de angst.’

‘Waar is Bruce Willis als je hem nodig hebt?’ zeg ik.

Het is vreemd dat we hier grapjes zitten te maken, denk ik terwijl ik een glas water vul en het in één keer leegdrink. Maar niemand heeft ervaring met deze situatie, dus weten we veel hoe we moeten reageren.

‘Kun je hem al zien?’ vraagt mama.

‘Bruce Willis?’ vraag ik. Flauw grapje, ik weet het.

‘De meteoriet’, antwoordt mama en ze loopt naar de woonkamer en zet de tv aan.

Er is nieuws. Er is van nu af aan waarschijnlijk altijd nieuws.

De buitenlandse zenders komen niet meer door, blijkbaar stoort de meteoriet ook de satellieten. En het internet ligt ook stil. We kunnen alleen nog binnenlandse nummers bellen en sms’en. Maar dat lijkt me niet zo gek, dat een meteoriet daarboven alles in de war brengt. Bovendien hoeven we geen beelden uit het buitenland te zien om te weten wat daar aan de hand is: net hetzelfde als hier.

‘Wat eten we vanavond?’ vraag ik, want ik heb verrassend genoeg razende honger.

‘Geen idee’, zegt mama. ‘Ik heb niet aan eten gedacht. Ik zal wel even naar de supermarkt gaan.’

‘Ik ga wel’, zeg ik.

Mama kijkt verbaasd, want ik ben nog nooit uit eigen beweging naar de winkel gegaan, alleen een paar keer na veel gezeur, maar nu wil ik net naar buiten. Ik wil zien wat er op straat gebeurt, als een ramptoerist die niet beseft dat ze zo meteen zelf een slachtoffer van de kettingbotsing wordt. Ik neem de herbruikbare winkeltas en mama's bankkaart en loop weer naar buiten.

Op straat is het nog steeds chaos. Mensen lopen door elkaar, huilen en gillen. Ik wil bijna zeggen dat ze the fuck moeten kalmeren, dat ze niet zo dramatisch moeten doen, dat ze niet zo moeten overdrijven, maar dat doen ze natuurlijk niet. Kinderen krijsen omdat hun moeder huilt en gilt en moeders huilen omdat hun kinderen krijsen. Vaders brullen dat ze stil moeten zijn en ik zie één vrouw haar dochter met de vlakke hand in het gezicht slaan. Ik ben blij dat ik geen emoties heb, mijn God, wat ben ik blij. Ben ik in shock? Waarschijnlijk. Maar liever dat dan wat ik rondom me zie.

In de supermarkt wordt het alleen maar erger: ik zie mensen vechten voor eten, voor wc-papier, voor rommel waarvan ik me niet kan voorstellen dat het belangrijk is als je nog maar even te leven hebt: vuilniszakken, pennen, plastic potjes …

Ik sta hoofdschuddend te kijken en me af te vragen of ik zelfs maar moet proberen iets te kopen, als ik een stem achter me hoor.

'Het gaat niet om de spullen, het gaat om de controle.'

Ik kijk om en zie Jamila staan. Op school zegt ze nauwelijks een woord tegen me, ook al vind ik haar en haar vriendinnen cool.

'Hoe bedoel je?'

'Hun leven wordt afgepakt, en die pen ook nog eens moeten afgeven, dat is er te veel aan.'

Ik knik. Ergens klinkt het logisch.

'Weet jij veel over psychologie?' vraag ik.

Ze haalt haar schouders op.

'Dat wilde ik gaan studeren', zegt ze.

De verleden tijd die ze gebruikt, drukt me even met de neus op de feiten. Ik wilde wetenschapper worden, de ruimte bestuderen. Ironisch, niet? Als die meteoriet twintig jaar had gewacht, was ik misschien het genie geweest dat de aarde had gered. Had ik vast de Nobelprijs voor gekregen ook.

'Kom jij overmorgen ook naar de fuif?'

'Fuif?'

'Ja, de einde-van-de-wereldfuif op het strand.'

'Ik weet van niks', zeg ik.

'Mensen zijn het nog aan het rond-sms'en en briefjes in de bussen aan het stoppen. Het wordt vet gaaf.'

Ik weet niet waarover ik het meest verbaasd ben: dat Jamila me uitnodigt voor een fuif of dat mensen nu al een fuif hebben georganiseerd, amper twee uur nadat bekend is geraakt dat de wereld zal vergaan, en dat zonder internet. En ik dacht dat ík raar reageerde.

## 4

'Niks', zeg ik als ik met lege handen thuiskom.

'Dat dacht ik al', zegt mama. 'Ze laten op het nieuws zien hoe winkels geplunderd worden. Nu ja, we kunnen wel even verder met wat er in de diepvriezer zit. Ik denk dat zowat elk restje van

de afgelopen zes maanden daar wacht om opgegeten te worden. Ik heb me af en toe voorgenomen om ze op te warmen, maar gelukkig heb ik dat niet gedaan. Ga jij iets kiezen, Sarah?'

Ik loop naar de garage, waar een grote diepvrieskist staat die propvol zit. Gelukkig hebben mama en papa op elk potje geschreven wat erin zit. Ik vind bolognesesaus (een keer of twintig), stoofvlees (te taai), vol-au-vent van oma (jammie!), vol-au-vent van mama (veel minder jammie), vissticks, pizza's, diepvriesgroente, worstjes, zalm … Nou, als Bruce Willis (al mag het van mij ook Liam Hemsworth zijn) ons komt redden, kunnen we hier volgens mij nog een jaar lang van eten.

Uiteraard kies ik drie pizza's.

Mijn ouders reageren niet, dus zet ik de oven aan en haal ik ze uit de verpakking. Terwijl ik wacht, prop ik nog wat chips in mijn mond, want waarom ook niet? Ik mag de voordelen meepikken, toch?

Ik vis mijn telefoon uit de zak van m'n jeans en stuur een sms'je naar Daniel, want dat lukt gelukkig nog wel: *Al gehoord van de fuif overmorgen?*

*Ja, gestoord toch?*

*Ga jij?*

*Ik denk het wel, als m'n ouders er niet dramatisch over doen. Jij?*

*Denk het wel. Samen gaan?*

*Sgoed.*

Even later zit ik met m'n ouders voor de tv pizza te eten. Vroeger deden we dit zowat één keer per maand en het was veruit mijn favoriete familiemoment. We hebben nooit veel junkfood gegeten, omdat we alle drie op onze lijn moesten letten, maar dat

wilde niet zeggen dat we er minder gek op waren. Ik was stikjaloers op klasgenootjes van wie de ouders elke vrijdag of zondag frietjes gingen halen in de frituur, met nog een resem snacks én frisdrank erbovenop. En tijdens de pauze aten zij een koek terwijl ik zat te knabbelen op een worteltje. En toch waren zij slank en was ik de mollige. Da's niet eerlijk, toch?

We staren met z'n drieën naar beelden die we niet kunnen vatten en ik denk dat we alle drie met onze gedachten mijlenver weg zijn.

We zien vage beelden van de meteoriet, die met een gigantische snelheid op ons afkomt en tegelijk nog een tijd onderweg zal zijn. Nog een kleine week, zo hebben wetenschappers uitgerekend. Zes dagen meer bepaald.

Over veertien dagen zou ik achttien geworden zijn en een grote fuif gegeven hebben.

## 5

'Er is een fuif', zeg ik uit het niets.

Mijn ouders kijken verdwaasd op, alsof ze in trance waren.

'Een fuif?' herhaalt mama niet-begrijpend.

'Mensen van mijn klas gaan het einde van de wereld vieren.'

Papa verslikt zich in zijn pepperoni.

Oké, rare woordkeuze.

'Nee, niet vieren, natuurlijk', zeg ik snel. 'Nog een keer samenkomen. Het leven vieren. Afscheid nemen.'

'Waar is dat?' vraagt mama.

‘Op het strand.’

‘Zal er gedronken worden?’

‘Ik denk het wel’, zeg ik. ‘Ik denk dat alles gedaan zal worden: drank, drugs, seks zonder condoom.’ Ik ben geïrriteerd. Waarom maakt ze zich nu nog zorgen om zulke dingen?

Mama opent haar mond en sluit hem weer. Ik zie tranen in haar ogen springen.

‘Ik doe al die dingen niet, mama’, zucht ik. ‘Maar als je liever hebt dat ik thuisblijf …’

‘Nee, natuurlijk niet’, zegt papa, met een snelle blik op mama om te checken of het oké is voor haar. Dat doen ze wel vaker. Ik denk dat ze door de jaren heen elkaars gedachten hebben leren lezen. ‘Je moet je amuseren zo lang je kunt en zo hard je kunt.’

‘Ik wil wel bij jullie zijn, maar …’

‘Ik weet het, je wilt ook bij je vrienden zijn. Dat is goed, dat hoort zo’, zegt mama, maar ik weet dat ze het niet meent. Nu ja, ze meent het wel, maar ze wil het eigenlijk niet. Ze wil dat ik nu dag en nacht bij haar blijf, maar zo samen naar de tv zitten staren, dat is nou ook niet meteen qualitytime, toch? Maar wat moeten we anders doen? Rond de tafel zitten en praten over onze gevoelens?

Rond acht uur zet ik Netflix aan om te ontsnappen aan het nieuws waarnaar mijn ouders blijven kijken. Er is dan ook niets anders op tv. Alleen nieuws, hetzelfde binnenlandse nieuws op elke binnenlandse zender. Uit het buitenland komen er nog steeds geen beelden aan. Blijkbaar worden de grenzen nu ook afgesloten omdat er te veel chaos is en er lange files staan. Er wordt ook gevochten. Mensen denken dat ze kunnen ontsnappen aan de dood in een ander land, maar dat is natuurlijk niet zo. De vol-

ledige planeet gaat eraan. Dus moet iedereen in zijn eigen land blijven en het liefst zelfs in zijn eigen huis. Naar familie of geliefden gaan mag, maar alleen in eigen land.

Ik vind het best een wrede maatregel, want wat als je familie of een geliefde in het buitenland hebt? Maar als ik mensen bezig zie op straat, begrijp ik het ook wel. Iedereen moet kalmeren. Misschien kunnen ze de grenzen weer openen als de eerste paniek gezakt is.

Als ik een paar uur later ga slapen, komt mama me instoppen. Dat heeft ze al jaren niet meer gedaan. Ik vind het lief, maar ook verstikkend. Ik kan haar verdriet niet aan, besef ik. Zij is de moeder, zij moet sterk zijn voor mij. Ergens hoop ik dat de meteoriet vannacht al inslaat en dat ik niet meer wakker hoef te worden.

## 6

Ik ben helemaal uit mijn gewone doen nu er geen school is. Ik kon uitslapen, maar natuurlijk lag ik te piekeren. Ik was om zeven uur wakker geworden en even hoopte ik dat het allemaal maar een droom was geweest. Want, komaan, de kans dat het een droom was, was toch veel groter dan de kans dat dit echt aan het gebeuren was? Omdat ik van m'n ouders mijn telefoon niet op mijn kamer mag hebben (nogmaals: wat maakt het nu nog uit?!), sloop ik naar beneden om te gaan kijken. Helaas was het geen nachtmerrie en bleven ze op het nieuws hetzelfde herhalen. Nog vijf dagen en de meteoriet zou inslaan. De mensen die niet meteen dood waren, zouden sterven door de daaropvolgende

Als Sarah het schokkende nieuws krijgt dat er een alles-vernietigende meteoriet op de aarde afstevent, besluit ze samen met haar beste vriend Daniel nog zo veel mogelijk uit het leven te halen. Dan komt het bericht over een pil die ervoor zorgt dat mensen rustig kunnen inslapen en geen vreselijke dood tegemoet hoeven te gaan. Sarah en Daniel twijfelen. Zullen ze de pil innemen of toch tot het allerlaatste moment samenblijven? En is alles wel zoals het lijkt?

*Een donkere roman voor young adults die je aan het denken zet.*

www.clavisbooks.com

Clavis

ISBN: 978-9044842432

9 789044 842432